

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

mari, in patriam venit: vbi aliquamdiu moratus
verbis & exemplis non paucos ad sui imitationem
illexit. Interea ergo sponſionis viri Dei æſtimator
auidiſſimus, eius reditum mirè ſtiebat; cùm ecce
hoſpitiolo illo quodam tempore voracibus flâmis
in fauillas redacto, vbi opportunum aduentauit
tempus, ex eodem loco prodijt germen odoris Do-
mini, & grana in ignem iacta rediuiuos protulere
flores: nec tamen fructus afferendo tantam ſui ad-
mirationem excitârunt, quantum attuli gaudij re-
ditus optatus beatiffimi Patris Adelberti: qui, vt
promiſerat, in Friſiam reuerſus, tato maiori omni-
um ſtudio & benevolentia accipitur, quanto eius
ſanctitas euidentiori miraculorũ atteſtatione quo-
quouerſum ſeſe celebriùs diffudit.

Inſigne mi-
raculum.

Vitæ rehidia-
conus Trai-
iectenſis.

Moritur.

Postremò vir beatus omni virtutũ exercitatione
inſtructus ad eccleſiæ Traiectenſis Archidiaconatũ
euectus eſt, quod mœnus cùm præclare aliquamdiu
adminiſtraſſet tãdem poſt multorum Paganorum
cõuerſionem multis miraculis clarus Chriſto ſan-
ctiſſimã animam ſuã reddidit 7 Kal. Iulij, ſepultus
Egmũdę in Kenemaria. Vbi ſub Theodorico primo
Hollãdiæ Comite corpus eius de tumulo lena:um
eſt: cui Theodoricus Iunior paternæ deuotionis
feruētiffimus emulatoꝝ conſtruxit monaſteriu Ord-
inis S. Benedicti, cui Egmõd nomẽ indiſcit totius
Hollãdię in diœceſi Harlemẽſi facilè celeberrimũ.

**MARTYRIVM SS. IOHANNIS ET PAV-
li.** Item Gallicani viri clariffimi ex eo quod eſt à Te-
rentiano conſcriptum. Quod & Ado Episcopus eo-
dem ordme & modo in ſuo Martyrologio deſcriptũ
habet. Quam hiftoriam etiam Baronius tanquam
ſynceram approbat Tom. 3. Annalium.

Cum

Iunij 16.

Cum Gallicanus Romani exercitus dux Persarum gētem, quæ Syriam inuaserat, insigni victoria profligasset, eaq; de causa triumphalibus infulis sublimatus Augusto Constantino valde acceptus esset, Constantiam virginem sacratissimam filiam eius poposcit uxorem: idque eo tempore, quo Scythica gens quæ Thraciam occupauerat, infestis sanè armis imminebat. Et quia auctoritate ac potentia valebat plurimum Comites & Praefecti cum vniuerso populo Romano, ut honestissimo eius postulato fieret satis magna vi precum instabant. Constantinus verò Augustus, cum sciret filiam suam, ne morte quidem proposita, à virginitatis amore auellēdam, maximo animi dolore cruciabatur: incertus quo nam modo ab ijs se difficultatibus extricaret. At filia eius cælesti lumine mirabiliter iam ante illustrata, cum patris sollicitudinem studio sanctitatis conaretur excludere, dixit ad eum: Cum certa sim, mi pater, Deum cui nocte dieque deseruio, virginitatis meæ curam habiturum, quæso te ut hanc animi sollicitudinem, quæ te exeruciat, missam facias: teque me illi coniugem daturum promittas, ea conditione, ut si Scytharum gentem foelici Marte prostrauerit, me victor simul & Consul accipiat: porro huius sponsonis gratia duas filias virgines, quas ex amissa coniuge suscepit vsque ad nuptiarum diem apud me esse sinat: atque ipse Iohannem Praepositum & Paulum Primicerium meum apud se committer habeat, ut & ipse me per familiares meos penitus cognoscat, & ego vicissim per eius filias clarissimam morum illius vitæque instituti cognitionem accipiam. Placuit Gallicano virginis prudentissimæ oblata conditio: & protinus Gallicanus

Gallicanus
filiam Constantij uxorem poscit.Constantia
virgo sanctissima.Constantia
virgo sanctissima.

ni filię Cōnstatię traditę & eunuchi similiter summa cum humanitate accepti sunt. Porro duę illę sorores, quarum altera ex ijs Attrica, altera Arthemina dicebatur, cum essent liberalibus studijs apprime eruditę, facili negotio ad Christi cognitionem ac fidem ab Augusta adductę sunt.

Gallicani de scythis victoria.

Interea Gallicanus Scythis bello feliciter profigatis, glorioso triumpho elatus domum reuertitur, & ante quā urbem Romam ingreditur, recta ad sacra Petri Apostoli limina pergit. Qua re Constantinus Imperator, totaque nobilium aula, quę ad excipiendum eum debito cum honore parata stabat, vehementer admirari sunt: ipseque Constantinus Gallicanum toto mentis & corporis habitu supplicationi intentum accedens ait: Gallicane quidnam hoc rei nouę est, quam ego in te conspicio: quod ad bellum pergens Capitoliũ & templa ingressus dæmonibus immolasti, & iam victor e bello rediens Christum adoras & Apostolorum limina supplex veneraris? Cui Gallicanus: Desine, inquit, admirari, o Imperator: Nam Christum verum cęli terręque Dominum ex summa eius potentia cognoui. Cũ enim cum Scythica gente cõflicturus extremas essem in angustias redactus, ac pœnē mole belli obrutus, & sacrificijs interim insistens frustra à Deo Marte opem implorare: profusus ut iam omnem in fuga salutem posuissem, Paulus & Iohannes Constantinę filię vestrę Augustę famuli, verbis me horrati sunt, ut Deo cęli votum nuncuparem: me Christianum fore, si perditis in rebus victoriam ex hostibus reportarem. Fateor, simulatque votum hoc ore prolatum est, apparuit mihi iuuenis statura excelsa glorioso Crucis trophęo præcedēs: qui me stricto gladio suis insistere

Gallicanus vouer se Christianũ fore & vincis Scythas.

vesti
euag
peru
inem
Ego p
ci: ar
omni
tribut
tum, h
in libe
vnica
leo, vt
deince
Imp
ens in a
uitq; qu
stium ad
ste intr
ter ea d
Auguste
sirus qu
eolde
mibus d
in, paup
se adiu
accomm
grinorui
gnitatis
bat egre
tis studi
satis amic
tulis de
potumqu
tem, lang
vesti

914 MART. SS. IOHANNIS ET PAULI, &c.
sanctæ seruitutis officia mira alacritate ac gaudio
exhibentem.

Potens in
miraculis.

His alijsque ceterisq[ue] pietatis operibus clarus primus in Oltiensi vrbe ecclesiam extruxit, S. Laurentij monitis excitatus: qui clara luce apparens eum hortabatur vt ad multorum salutem ritè constituendam ecclesiam fabricaret: quæ vsque hodiè Laurentia nuncupatur. Interea ipse Gallicanus Christi gratia adedò multiplici illustratus est, vt etiam dæmones eius nomen perhorrescerent, eiusque conspectu ex obsessis corporibus continuo migrarent.

Gallicanus
abit in exilium.

Gladio per-
cutitur.

Cùm autem decedenti Constantio Iulianus successisset vt sacrilegæ suæ cupiditati satisfaceret, lege cauit, ne quid in hoc mundo Christiani possiderent. Porrò Gallicanus in pago Oltiensi villas quatuor, non tam sibi quàm pauperibus possidebat: quas mirabili Dei protectione contra impias Iuliani fraudes egregiè tutabatur: adedò vt ministri, quoties in eas impetum facere conabantur à maligno dæmone arrepti miserè torquerentur; atque quoddam grauius est lepræ etiam morbo subito deformati alijs timorem incuterent, ne simili ausu virum sanctum lacefferent. Iulianus verò ea Gallicani virtute impiè prouocatus, iussit eum aut idolis sacrificare, aut patriam cum exilio permutare. Nec recusauit vir sanctus graues exilij miseras tantæ impietati proponere, sed relictis omnibus Alexandriam petijt, ibidemque anno integro apud Christi Confessores magna cum sanctitatis opinione transacto, tandem in eremum secessit: vbi à Rauciano Comite templorum, ob fidei constantiam gladio percussus gloriosam martyrij palmam adeptus est. Cui statim basilicam construxerunt, quæ

quæ eius miraculis ac virtutibus clara, gratissimū omnibus calamitosis præbet accessum.

Hilarinus autem qui quōdam Gallicanum in vrbe Olliensi susceperat, cum frustra à fidei Christianæ persecutoribus sacrificare cogeretur, fustibus cæsus martyr effectus est: cuius corpus eadem in vrbe Christiani honorificè tumulârunt.

Hilarini martyriū.

Porrò Iulianus sacrilega cupiditate acriter inflammatus, vt avaritiæ suæ sitim expleret, omnibus Christianis per fas perque nefas facultates omnes & patrimonia auferabat: idque (prò scelus) magno pietatis prætextu: dicens Christi Euangelium illi suæ legi inprimis patrocinari: quò docet neminem posse Christi esse discipulum, qui nō prius omnibus, quas possidet, rebus ex animo renunciet.

Iuliani impietas.

Hac lege impiè stabilita, Paulum & Iohannē comprehendendi iussit, quòd indies ingentem pauperum numerum, collatis sibi ab Augusta diuitijs recreant, spretoque Regiæ ministerio contra nobilium morem vilissimis se officijs manciparent. Eos igitur seuerè monuit vt protinùs in aulam concederent, & solitum obsequium præstarent, ni facerent

Paulus & Iohannes comprehenduntur à Iuliano.

vi mala eos coacturum minatus est. At Christi martyres præcisè constanterque responderunt, se nunquam pedem in regiã illaturos, sed omnem vitam in Christi obsequio & pauperum cura expensuram. Iulianus hoc responsum in maximum sui contemptum cedere existimans minacibus verbis in-

quit: Ecce decē diertam induciæ vobis conceduntur, quibus elapsis, nisi ad saniorem mentem redieritis, vobis nostris thura obtuleritis, tãquam hostes publicos poenis & supplicijs subiacebitis. Cui Sãcti: nihil opus est eo tēporis spatio, ò Imperator, quin tuus iã statim animi tui furorē in nos exprime,

M m m 2 quos

quos neque tempora neque supplicia à Christi amore ac perpetuo eius cultu auellere potuerunt.

Iohannis & Pauli egregia pietas.

Post hæc Iuliano magna cum indignatione surge[n]te Iohannes & Paulus ad consueta pietatis opera magno studio se contulerunt. Conuocatis igitur vndique ad se Christianis assidua pietatis documenta dedere, & verbis diuino amore vehementer incensus cunctos obtestari sunt, ne se scelerati Imperatoris fraudibus in sempiternam animæ pestem impelli sinerent: deindè totis illis decem diebus diu noctuque elemosynis insistentes ingentes ihe- sauros ab Augusta sibi relictos expenderunt, modisq[ue] omnibus quàm accuratissimè ad certamen pro fidei constantia subeundum se compararunt. Undecimo verò Terentianus Campiductor ab impio apostata cum aurea Iouis statua ad eos missus est: qui fortiter tam immanem impietatem execrantes & Iouis statuam repellentes vinculis constrinxit: & clam sine omni strepitu (hoc namque à Iuliano in mandatis acceperat) capite cesos tumulauit. Inde constanti rumore per Imperium divulgari iussit Iulianus sanctissimos Christi martyres in exilium relegatos miriùs, quàm pro meritis ab Imperatore habitos esse.

Terentianus martyres occidit clam.

Sed quanquam nullum cædis eorum extaret vestigium, eorumque certamen obliuione sempiterna sepultum videretur, Deus tamen, qui suorum gloriam obscuritati inuolui non paritur, non diu post eorum certamen atq[ue] virtutem præclaris miraculis illustrauit. Nam Iuliano in bello aduersus Perlas interfecto cum Iouinianus successor operatissimam Ecclesijs pacem restituisset, extinclamque apud multos religionem egregia pietate excitasset, dæmones ex obsessis corporibus sanctorum

martyr
ampre
dibus e
care; ac
eorum
eident
ret. Inte
suis ipse
domum
rabili va
tolerabi
clamaba
fractus, v
supplicib
ni venia
nis desti
scientiæ p
no in per
proximu
rite deli
ibus & I
corporis &
ITA. S.
scopi T
Habetu
Vigil
par
lite
eruditio
uit, ve ar
po, ad c
fflor ordi
de & con
marty

martyrum gloriam in lucem proferre, constantiam
 predicare, gloriosum mortis genus multis lau-
 dibus extollere, certaminis locum omnibus indi-
 care; adeo ut plebs commota certatim in domum
 eorum conflueret, visisque miraculis, Christo cum
 euidenti viræ ac morum mutatione, nomina da-
 ret. Inter alios vero vnicus Terentiani filius, qui
 suis ipse manibus sanctis necem intulerat, cum in
 domum illam veniret à dæmone correptus mise-
 rabiliter valde eiulatu crimen suum fatebatur, & in-
 tolerabili cruciату sanctorum virtute se exagitari
 clamabat. Terentianus tanta filij sui calamitate
 fractus, vix mentis compos, humi se prostrabat, &
 supplicibus verbis à Christi martyribus sceleris
 sui veniam postulabat: nec prius à luctu ac lachry-
 mis destitit quàm diuina benignitate à graui con-
 scientia pondere se subleuatum sentiret. Tum ve-
 ro in precepta Christi misericordia exultans ad
 proximum Paschæ diem lustralibus aquis à veteris
 vite delictis expiatus est, simulq; misero filio pre-
 cibus & lachrymis apud Sanctorum tumulum &
 corporis & mentis sanitatem impetrauit.

Præclara mi-
 racula ad tu-
 mulum SS.
 martyrum.

Terentianus
 credit & ba-
 ptizatur.

**VITA S. VIGILII MARTIRIS ET EPI-
 scopi Tridentini, qui passus est anno Domini 506.**

Habetur in fronte operum ipsius.
 Vigilus patria Romanus, illustribus ortus Iunij 26.
 parentibus, Athenis liberales artes & sacras
 literas didicit, breuique tantum sibi pietatis
 eruditionis thesaurum per Dei gratiam compa-
 ruit, ut annos natus viginti, ab Aquilegensi Epi-
 scopo, ad quem diuina delatus fuit prouidentia,
 pastor ordinaretur Tridentinorum, quibus mira
 & constantia Euangelium Iesu Christi prædi-
 cavit,

Patria & pa-
 rentes eius
 Fit Episco-
 pus Triden-
 tinus.

M m m 3

cavit, & potentiam beneficentiamque eius, miraculis in Christi nomine designatis, commendavit. Cæcis enim visum & surdis auditum reddidit, mutorum linguas soluit, & dæmoniacos & varijs morbis vexatos sanavit. Præterea stylum in hæreses strinxit & hæreticos, ut sinceritatem doctrinæ Apostolicæ plenè assereret & purgatam Ecclesiæ Christi contraderet. Extant hodie quinque eius libri eolitra Euythen: non extant ea, quorum in quinto libro meminit. Ait enim se libros aliquot cõposuisse de Conciliorum decretis & religiosa nominum novitate contra Sabellium, Fotinum & Arrium.

Porro cum diuinæ bonitati iam visum esset, si delem seruum suum in gaudium Domini si introducere, placuit ipsum prius martyrij quoque corona decorare. Quemadmodum itaque hæreses constanter impugnarat, ita idololatriam nefariam funditus extirpatam cupiebat. Prostabat autem in valle illa quæ flumen Sarcham fundit, Saturni æreum simulacrum, quod incolæ homines feri & agrestes magna religione venerabantur. In hanc itaque ferendi Evangelici seminis gratia profectus Vigilius Randenam, fratribus germanis, Claudio & Maiorano, Iuliano item presbytero comitibus peruenit, ac protinus in ipsum idolum incidit. Zelo itaque Dei exæstuans, spiritu lætus ac alacer, Saturnum aggreditur ac spurcū idolum deiecit, frangit, & in præterfluentem coniecit, ut turpissimam vel memoria apud posteros interiret: solius autem Domini nomen sanctificaretur & regnaret. Multo vero in basin seu fulcrum deiecti idoli residens, Dei, verbum Domini illis qui illius facinoris spectatores fuerant prædicare cœpit, testificans vitam veram non aliunde vel sperandam vel petendam.

Confringit
Saturni simulacrum.

dam esse quàm à Iesu Christo Dei & hominis filio. Ceterùm Barbari & impij idololatrà deum & religionem suam contumelia affectam putâtes concurrunt, & servũ Christi animam suam Patri commendantem lapidibus sternunt, obtegunt atq; collidunt anno ætatis eius quadragesimo, Episcopatus verò vigesimo. Floruisse videtur sub Imperatore Anastasio: quo tempore Gelasius Antistes Romanus & Fulgentius Apher florũere circiter annum Domini 500.

Lapidibus
obruitur.

VITA S. RVDOLPHI EPISCOPI EV-
gubini & Confessoris. partim ex Epistola B. Petri
Damiani ad Alexandrum Papam, partim ex pra-
claro MS. Codice.

Rudolphus claris admodum & diuitiarũ gloria præstãtib; ortus natalibus, magnum rebus à se insigni cum pietate gestis splendore attulit maioribus. Is enim cum insita naturæ quadam bonitate magno impetu in studiũ pietatis duceretur, labentibus huius mundi rebus maximè animo despectis, assidua voluebat mète qua via modoque ad propositam sibi metam pertingere posset. Tandem post multa consilia cum animo suo prudenter agitata, spretis opibus, contemptis honoribus, voluptatibus aspernatis, matris lachrymis animo planè virili despectis, & castro quodam suo inexpugnabili munitione vallato, cum omnibus quæ sui iuris erant prædijs, Petro Damiano traditis in eremum, quasi in tranquillum vitæ portum ab aduersa vitiorum tempestate confugit. Porrò Damianus in eius possessione egregium pietatis domicilium cõstruxit, vbi Rodolphus tam excellenti vitæ integritate, tanta bonorum spiri-

Itinij 26.

Parêtes eius
elari admodum.

Rudolphus
egregia pietas.

Secedit in
eremum.

M m n? + rita-

Mater & frater eius Petrus eum sequuntur.

ritalium affluentia, tanto denique tamque eximie virtutum splendore Christo seruirebat, vt genitris & frater eius Petrus primogenitus, studio tam admirabilis virtutis quam oculis intuebatur incens, pari alacritate mundum desererent, & in eandem vitæ societatem commigrarent. Ibi verò quotidianis Rudolphi Exercitijs prouocati non modò constanter omnes huius vitæ blandicias contemplere, sed etiam duras eremiticæ vitæ disciplinas tam districtè secuti sunt, vt magnam cunctis admirationem commouerent: & alios item ad eandem pietatis æmulationem vehementer accenderent.

Petri egregia sanctitas.

Et sane quo rariùs eo pulchriùs admirabiliùsque tantæ fuit virtutis exemplum, cum cernere liceret fratres duos nobiles adolescentes in magnis opibus educatos, & in summa spe dignitatis & honoris educatos, strenua virtutum ac pietatis æmulatione inter se contendere, ne alter ab altero aliquando vinceretur. Profectò ipse Petrus fratris sui Rudolphi virtutibus prouocatus, ad eò mentem à corporis consuetudine penitus abduxerat, vt nihil cum terrena concretione commercij habere videretur: adeoq; seuerè minutissima in se delicta plangebat, & puniebatque ac si grauissimorum criminum reus fuisset. Cum die quodam in familiari fratrum colloquio de monastica vitæ disciplinis disputatio instituta esset, & ipse in spiritali militia adhuc tyro, ex seculari consuetudine verbulum à seniore disciplina non nihil alienum protulisset, post longiora correptionum flagella, iussus est quadraginta diebus continuis ab omni planè vini vtu abstinere, eaque poenitentia delictum expiare. Ea verò tam rigida poenitentia eo solùm spectabat vt animi eius constantiam ac patientiam probarent, quam

quam ille non modo libenter sed tanta etiam cum
alacritate, cunctis ad tantam viri sancti patientiam
supentibus, peregit, vt interim dicitur etiam di-
sciplinis clanculum se affligeret carnisq; incredi-
bili abstinentia maceraret.

Porrò Rudolphus quanquam ætate iunior tan-
tam tamen tamq; excellentem fratris pietatem ce-
lestis disciplina studio superabat. Ardebat enim a-
nimo & interdum à corpore abstractus in cœlum
vehebatur: adeoq; non propria tantum sed omni-
um salutis desyderio tenebatur, vt nullo modo per-
terentur tantà in eremo virtutem diucius latitare,
sed vel inuitum ad sacerdotalis officij iura promo-
tu in Eugubina Ecclesia præfecerunt. Ipse verò ia-
cta iam ante in eremo senioris disciplina instituta
non modo non deseruit, sed indies magis magisque
potius adauxit. Terebat delicata corporis membra
cilicijis sanè asperis, & cibo interim potuq; tenuis-
simo fractam longo ieiunio carnem sustentabat.
Cunctis verò officiose demerendis atq; omni ratio-
ne sibi conciliandis insistebat: adeoq; omnium sa-
luti intentus erat, vt corporis necessitatis pœnitus
oblitus, officio, suauitate, clementia alijsque arti-
bus, quas spiritus cœlestis ei suggererat, auræ cerui-
cis populum emollire conaretur. Neque tamen ad-
duci poterat, quâquam in alios clemens admodum
existeret, vt quicquam carni aut sanguini daret, sed
mox à pastoralis officij cura ad eremum commea-
bat, ibidemque intermissa cœlestis philosophiæ stu-
dia magno animi ardore repetebat. Dicitu profectò
mirum quanta seueritate vir sanctus in tenerû cor-
pusculum sauerit. Stabat frequenter in cellula,
vtraque manu scopis armata disciplinis se confi-
ciens donec totum ex ordine psalterium intenta

Item Rudol-
phi.

Fuit Episco-
pus Eugubis
nus.

Admiranda
vita eius au-
steritas.

M m 5 Deo

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Deo supplicatione persolueret.

*Excessus mentis eius.**Benignitas in pauperes.**Floritur aetate sua 30.**Abgesienb...*

Cum verò in aliqua esset expeditione constitutus, quantalibet intempesta noctis profunditate consurgens nudis cruribus pedibusque in precibus ac lachrymis auroram præstolabatur. Porro ex tanta vitæ austeritate hunc fructum consequabatur, ut totus divini amoris facibus incensus in divina benignitatis consideratione gaudio incredibili exultaret, & non raro oppressis corporis sensibus pura mente caelestia atque divina contempleretur. Inter hæc verò pietatis studia, præcipua quadam pauperum cura tenebatur: prorsus ut quicquid expensis proprijs surripere valeret id totum in egenos benignè distribueret. His igitur & huiusmodi virtutum floribus adornatus cum tanta assiduitate vigiliisque in omnium salute procuranda, omniumque necessitatibus subleuandis versaretur, præ sui corporis negligentia in gravem & periculosum morbum incidit, qui eum ita confecit ut vix 30. plus minus aetatis suæ anno è corporis ergastulo migrare cogeretur. Itaque rebus omnibus, quæ ad animæ superato expiationem necessariæ videbantur nitè procuratis, cum insitæ pietatis & sanctitatis egregia documenta dedisset è corporis vinculis expeditus, lætus in cælum immigravit. Cuius universis magnum sui desiderium cum multis lachrymis & luctu diuturno coniunctum reliquit. Fuit enim non modo sanctitatis & miraculorum gloria clarus sed præcipuo quodam benignitatis studio præcellens, & laudibus mansuetudinis & lenitatis & clementiæ præstantissimus.

VITA

VITA S. ANTHELMI EX PRIMAE
*Carthusia praefecto Episcopi Bellicensis. ex ea, qua
 est apud Surium. Vixit temporibus Alexandri tertij
 Rom. Pont. circa annum Domini 1180.*

26. Iunij.
 Celsa magnaq; progenie claris in mundo pa-
 rentibus tali prole beatis, patre Arduino ex
 Allobrogum castello Siguino, matre nobi-
 lissimis suae patriae hominibus orta, beatus Anthel-
 mus progenitus est: cui ea, à teneris vnguiculis, cu-
 ra praecipue in pectore vixit, quomodo perfectam
 Deo seruitutem, carnali nobilitate potthabita, ex-
 hiberet. Itaque cum magna parentum voluntate li-
 teris adhibitus non mediocres in arrium maxima-
 rum disciplinis fecisset progressus, egregia indole
 vir, parum caute tanta gratiarum vsus affluentia,
 paulatim aridentis saeculi huius blandimentis alli-
 ci coepit: adeo vt rebus omnibus ad votum mirifi-
 ce affluentibus tandem abreptus sit: ac feuerioris
 disciplinae oblitus in Gebennensem & Bellicensem
 ecclesias magnis opibus & honoribus auctus con-
 cesserit. In Gebennensi enim Ecclesia Praepositus &
 Secretarius; in Bellicensi vero Secretarius creatus
 est: quas ille dignitates in ijs Ecclesijs praecipuas
 magna cum laude ac nominis sui gloria admini-
 strabat.

Mundus illi
 blanditur.

Et si autem vanis & caducis rebus esset impli-
 catus, arcamen ab omni flagitio & sordibus in-
 primis auariciae alienus erat: & sacra omnia
 sacrorumque antistites praecipue religiosos viros
 perpetuo naturae instinctu colebat: eorumque ser-
 monibus ac familiaritate plurimum gaudebat. Itaque
 cum adolescentiae flore in magna mundi vani-
 tate consumpto, diuina bonitas in rectum salutis
 iter

Frequenter
visitat reli-
giosos.

iter eum reuocare vellet, coepit religiosorum hos-
minum & imprimis Carthusiensium loca inuisere,
vitamque eorum non tamen tam conuersionis de-
syderio, quam animi quadam curiositate diligen-
ter explorare. Interim cum suauitate ac dulcedine
eorum paulatim afficeretur, fratres illos frequen-
tius adijt eorumque domicilia & cetera omnia di-
ligentius perlustrans sermones etiam de rebus di-
uinis instituebat. Tum vero fratres, qui ad illum vs-
que diem, vanitati eius non nihil indulserant, vt sen-
sere eius animum emollium, tempus nasti oppor-
tunum, de contemptu mundi sermones repetunt,
horrantur & exigua pro magnis, pauca pro multis,
falsa pro veris, pro sempiternis fluxa & caduca, co-
temnere ne dubitet. Quid multa? Diuini timoris
spiritu correptus, consilij & fortitudinis spiritu
confirmatus, omnibus quae mundi sunt protinus ex
animo abdicatis, totum se diuino cultui & seruitu-
ti addixit: & in Carthusia, quam Portarum vocant,
monastico eius Ordinis habitu hilariter suscepto,
Christianae militiae nomen dedit.

Fit Carthu-
sianus omni-
bus relictis.

Cum autem eo tempore primaria Carthusia exi-
guo esset Christianorum militum praesidio muni-
ta, Anselmus ex Portarum Carthusia eodestina-
tus fuit, vt suae virtutis exemplo tyrones in vasta il-
la eremo & horrore loci confirmaret excitaretque:
quod sane adeo egregie viriliterque praestitit vt pro-
fus esset nemo qui arduam virtutis eius semitam
ingredi posset. Tanta illi in precibus & meditatio-
nibus erat lachrymarum copia vt continui quidam
riui intimo pietatis affectu expressi ab eius ocu-
lis manare viderentur. Et quidem sub ipsa solenni
quotidianarum precum persolutione non raro cor-
rentes quidam ex oculis prorumpabant, tantavi, vt
nullo

Mittitur in
primariam
Carthusiam

Gratia lach-
rymarum.

nullo modo eos cohibere posset. In suorum verò & alienorum peccatorum commemoratione creberrimis virgarum ictibus dorsum lateraque cædebat, plagasq; plagis cumulando nunquam carnem suam livoris expertem aut cutem integram manere patiebatur.

Disciplinæ eius.

Cùm his autem alijsque maioribus pietatis studijs strenuè se Dei servus exerceret, fuit ad Procuratoris officium evocatus quod summa cum laude ac præcipua quadam charitate administrabat. Pauperibus enim & egenis pro insita sibi humanitate, non modo larga manu subveniebat, cibo potuq; recreabat, vestimenta nudis præbebat, sed etiam se ipsum magno charitatis affectu totum impendebat. Inde omnibus admodùm charus effectus Guidoni Carthusiæ Priori eximia virtute & prudentia viro vitæ munere sanctissimè perfuncto successit & locum illum multis virtutibus sempiterna memoria dignis adornavit. Parum namq; esse statuebat fratres diuino spiritu illustratos in officio continere, ipsique paterna cura ac providentia subuenire, sed aliorum etiam salutem constituendam sedulo inuigilabat. Nam præter orationes quas multis cum lacrymis sine intermissione pro totius Ecclesiæ necessitatibus fundebat, non paucos ex medijs mundi vanitatibus & profunda peccatorum caligine extraxit. Aduentantes enim, quos non rarò ea domus habet, hospites magna benevolentia significatione excipiebat, eosque mira verborum lenitate ad frequentem flagitiorum confessionem vitæque emendationem inuitabat. Fratrem quoque suum ex medio honorum decursu & certissimo æternæ vitæ periculo ad rectum salutis iter perduxit: Patientem quoque foelicem non tam verbis quàm clarissimè

Fuit Procurator.

Creatus magnæ Carthusiæ Prior.

Multos ad Deum convertit.

Clarissimè

rissimis virtutum exemplis adeo permouit, ut, tribus filijs magna virtute viris, præcunctibus, ipse quoque contempto cum suis vanitatibus & mortiferis illecebris mundo Saluatorem sequutus sit. Et sane hoc vel præcipuum in tantis ornamentis ac beneficijs, quæ in eum Deus plena manu congersit, ducendum est, quod corpore in solitudine constitutus, non vni tantum sibi vacauerit, sed communis salutis cupidissimus multos Deo adiuuante ex barathro perditionis ad veram salutis viam & verbo & exemplo pertraxerit. Omnia enim pietatis suæ exercitia cum aliorum fructu & utilitate volebat esse coniuncta. Et quanquam non raro homines quidam salutis suæ plane immemores, quos præceptis in omnem licentiam natura cupiditasque corruerat cum indignatione recederent, & horrendas etiam in eum minas iactarent, non tamen propterea aduentantes excludebat, vel salutis documenta subtrahebat: sed eadem animi modestia, eadem benignitate, probos pariter ac improbos admittebat: & singulis cum per se tum per alios ad eam rem maxime idoneos singulis salutaria animæ medicamenta administrabat. Porro fratribus suis nihil, quod vel ad animæ vel ad corporis cum necessitatem tum utilitatem quoquo modo faciebat, deesse pariebatur: ne qua occasione ab assidua diuinarum rerum contemplatione deflecterent.

**Abdicat se
Prioratu.**

Et quidem cum tot tantisque virtutum ornamentis esset decoratus religiosæ quietis vitæque priuatæ avidissimus summa fratrum voluntate Prioratu se abdicauit & Carthusiæ gubernacula alij tradidit: non ita tamen, ut spiritum illum solitudinis vni sibi consecraret, sed tum vel maxime ab omni terrenarum rerum occupatione expeditus Christianæ
pietate.

pietatis ac religionis studium propagabat. Sed ea Anthelmus
vite tranquillitas non potuit viro sancto esse diu.
turna: nam paulò post Bernardus Portarum Car-
thusiæ Prior vigiliam suam illi tradidit quam nul-
lo modo vir sanctus subterfugere potuit. Itaque
Anthelmus quanquam inuitus ne tamen minus di-
cto audiens videretur esse, se ad illam Carthusiam
regendam diligentissimè retulit. Ac primum in-
gentem frumenti vim, quam ibidem in magna an-
nonæ caritate congestam inueniebat, pauperibus
distribuit: & alijs item rerum omnium inopia la-
borantibus pecunijs subuenit.

Anthelmus
praeficitur
Carthusiæ
Portarum.

At cum vir Dei multis occupatus, ab illis, quibus
potissimum inhiabat, spiritalibus studijs & exerci-
tjs se distineri videret, vix biennij euolutò spatio,
Prioris se officio rursus abdicans ad turissimū sem-
perq; concupitum quietis ac silentij portum in ma-
gna Carthusia se recepit. Etsi autem solitudinis ac
secreti amantiissimus esset, crebrò tamen magnorū
virorum grata visitatione recreabatur, & illi vicis-
sim sanctis eius colloquijs refecti magno delibuti
gaudio recedebant. Inter alias verò eius virtutes
quibus erat egregiè instructus nequaquam infima
fuit ardentissimū Catholicæ vnitatis conseruan-
dæ studium. Cum enim Romanæ curiæ Episcopi
Alexandrum Apostolicæ sedi Canonica electione
praefecissent, & Octavianus ambitione cæcus malo
dumone impellente sedem inuasisset, & gratia atq;
auctoritate illustris familiæ fretus vniuersam pæ-
ne ecclesiam suis partibus adiunxisset, Ordo Car-
thusiensis, auctore Anthelmo, primus in Occiden-
tali Ecclesia Alexandro obedientiam obtulit cæte-
rosque, vt eandem præstarent & exemplo & doctri-
na impulit confirmavitque.

Iterum se ab-
dicat Prio-
ratu.

Carthusa-
norum stu-
dium eiga-
verum Pors-
ticiem.

Non

Anthelmus
eligitur Bel-
licensis Epi-
scopus.

Non multò post accidit Bellicensem Ecclesiam suo orbari pastore, cui protinus Anthelmus è Jacebris eremi extrastus succedere compulsus est. Nitebatur ille quidem fuga illù honoris gradum declinare, nullumq; non mouebat lapidem, vt reliquum vitæ tempus in silentio & solitudine exigere posset sed, Alexander Pontifex Maximus diu multumque reluctansem & summis infimisq; precibus deprecantem tanto maiore honore dignum existimabat: quo ille se magis deprimebat eoq; indignum reputabat.

Episcopus
factus vt se-
gesserit.

Igitur manibus ipsius Pontificis consecratus animarum curam suscepit, seseque non minus strenuè quam prudenter ad opus Euangelij comparauit. Et primò quidem totis viribus obscuratam pietatis ac religionis faciem multis vtracibus ac documentis illustrauit: & summa contentione profligatos clericorum mores seu eriore disciplina astrinxit. Nã qui infami foeminarum cõtubernio dignitatis suæ immemores vivebant suis prouentibus & officio priuare non verebatur: ita tamen vt eosdem foueret, tuendosque susciperet ne qua ab alijs ignominia læderentur. In pauperes verò & inopes incredibili fuit benignitate & misericordia. Profectò in eorum subleuanda inopia nemo sollicitior fuit. Omnia enim quæ possidebat pauperum esse patrimonium assererat. Itaque præter tenuem victum nihil sibi reseruabat, sed in pauperes erogabat. Susceperat duas in primis cõgregationes singulari quodam studio tuendas fouendasque: Ex quibus vna viduarum & virginum, quæ sexum imbecillum cum ipso mundo virili animo vicerant: Altera leprosoꝝ quibus omnia quæ ad victum vestitumq; necessaria erant liberaliter præbebat.

Eo anno quò ab hac vita decessit, magna annonæ caritas magna fame & miseranda valde calamitate homines opprimebat: quo tempore vir sanctus innumerabilem pauperum multitudinem suis foebat beneficijs: prorsus vt cuncti miraculū agnoscerent, quo Deus frumentum eius multiplicarar. Præfixerat autem vir sanctus certū diem; ad quem vsq; eorum inopiæ benignè subueniret neq; pateretur, vt cum graui paupertatis malo cōfisterentur. Illo verò die aduentante subito acuta febre correptus in morbum incidit, quo paulatim confectus sexto Kalendas Iulij anno ætatis suæ amplius sexagesimo inter suorum lachrymas & amplexus beati Deo spiritum tradidit.

Moritur vis
Sanctus.

Sacrum eius corpus fuit in Bellicensi Ecclesia honorificè tumulatum, vbi innumèris coruscans miraculis, quanta in calis gloria eius anima fructur, clarissimè testatur. Certè inter alia hoc vnum constat puerum quendam vitā sanctum ad sepulchrum eius ad vitam reuocatum esse. Porro quidam adolescens haud infimæ nobilitatis cum die quodam venerabile viri sancti sepulchrum transiret, cerneretque homines morbosos & malè affectos opem eius implorare illorum fidem stultitiæ tribuens ibat cachinnans. Et ecce subito intolerabili febris ardore correptus spem vitæ abijcere cogebatur. Tum verò poenitudine ductus peccatum suum agnoscere, & sociorum manibus ad sepulchrum perductus cum lachrymis & crebro singultu veniam petere, vota nuncupare, nihilq; non facere vt amissam sanitatem recuperaret. Tandem verò precibus viri sancti manifesto miraculo liberatus didicit quanto vir sanctus honore ac veneratione dignus esset.

Vita sancti
ad sepulchrum eius
reuiuiscit.

Nnn

MAR-